

Bolettes Brüdeford

Bolettes Brudefærd

FOLKE-LYSTSPIL

efter

Orla Bocks og Henrik Malbergs teatersukces

Filmmanuskript: Fleming Lyngø

Instruktør:

EMANUEL GREGERS

Musik: KAI NORMANN ANDERSEN

Sangtekster: VIGGO BARFOED

Orkester: TEDDY PETERSEN

Fotografi: VALD. CHRISTENSEN

PERSONERNE:

Bolette Jensen, sy pige		BODIL IPSEN
Morten Madsen, hønsekræmmer, kaldet „Putkræmmeren“		PETER MALBERG
Peter Enevoldsen, gårdejer, sognerådsformand		Peter Nielsen
Karl, hans søn		Pouel Kern
Hans Henriksen, gårdejer		Sigurd Langberg
Sofie, tjenestepige hos Hans Henriksen		Asta Hansen
Tømrer Kristiansen	Medlemmer af sognerådet	Henrik Malberg
Urmager Piil		Charles Wilken
Tanggaard, smed		Aage Redal
Skomager Bistrup		Aage Foss
Møller Eskemose		Schiøler Linck
Mikkel Mathiesen		Max Ibenfeldt
Kristensen Larsen		Einar Dalsby
Lundholm, gårdejer		Paul Holck Hofmann
Krokonen		Petrine Sonne
Nelly		Sigrid Horne-Rasmussen

Optaget af

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

Bolettes Brudefærd

I en lille sjællandsk landsby, hvor alt tilsyneladende er lutter idyl, lever syersken *Bolette Jensen*, en djærv kvinde, som har gjort sine bitre erfaringer og nu er frygtet for sin skarpe tunge. Bolette plejer at sige sin mening uden omsvøb, og da sandheden som bekendt er ilde hørt, er hun ikke synderlig afholdt af sognets magthavere, hvis mest fremtrædende skikkelse er sognerådsformanden *Peter Enevoldsen*.

Bolette har dog også mange venner. En af dem er den snurrige hønsekræmmer, *Morten Madsen*, kaldet „Putkræmmeren“, som bor uden for sognet. Han kører daglig rundt fra hus til hus og fra gård til gård for at opkøbe æg og sjakre med fjerkræ. Hendes bedste ven er gårdmand *Hans Henriksen*, der kalder hende „Vores Allesamens Samvittighed“. Han har i sine unge dage været forelsket i Bolette, men hun lod sig besnære af den flotte Peter Enevoldsen. Dette kærlighedsforhold fik en trist afslutning for Bolette, og siden den tid har Hans Henriksen båret nag til Enevoldsen. Der snakkes om, at Enevoldsen bruger sin magt i sognerådet til sin egen fordel, og Bolette kan ikke forstå, at Hans Henriksen ikke får ham væltet.

„Giv tid, Bolette,“ siger gårdmanden sindigt. „Jeg skal nok vippe ham, den rævepels, når tidens fyldighed kommer!“

Peter Enevoldsen, også kaldet „Peter Enevælde“, har netop for tiden rævestreger for. Der skal bygges et nyt vandværk, og han har truffet aftale med en gårdejer Lundholm, der er meget ivrig efter at sælge en del af sin jord til sognet. Peter Enevælde ved udmærket godt, at Lundholms jorder ikke egner sig til formålet, men der kan blive en god skilling til ham selv, hvis sagen går igennem, og derfor anbefaler han den i sognerådet.

Da Bolette hører, at Peter Enevoldsen har anbefalet at bygge vandværket på Lundholms jorder, er hun klar over, at han ikke

„500 kroner, en gris, en fedekalv, et vækkeur og et par flade øretæver —
ja, det er dog et tilbud...“

gør det for ingenting, og sognerådsformanden og hans klike, der efter mødet styrker sig i krostuen, undgår ikke en kraftig salut. Hendes frimodige udtalelser vækker naturligvis voldsom harme, og de dybt krænkede „sognerødder“ drøfter, hvad de kan gøre for at blive dette ubehagelige fruentimmer kvit.

Imidlertid har Bolette fået en virkelig alvorlig opgave. Hans Henriksens tjenestepige, den unge kønne Sofie, skal have et barn med Peter Enevoldsens søn Karl, der ikke har turdet betro sig til sin strenge fader. Den varmhjertede Bolette tager sig straks af den ulykkelige Sofie og lover, at hun nok skal komme til at spadserer op ad kirkegulvet med Karl. Bolette går uden betænkning til Peter Enevoldsen og fortæller ham, hvordan det er fat med Sofie. Han bliver rasende og påstår, at det er opspind, men Bolette får hurtigt Karl til at gå til bekendelse, og efter at hun har læst dem begge to teksten, går hun sin vej.

Efter denne pinlige historie beslutter Peter Enevoldsen at gøre noget alvorligt for at få hende ud af sognet. Han kalder sin trofaste

garde sammen, og de bliver enige om at forsøge at få „Putkræmmeren“ til at gifte sig med Bolette. De skillinger sammen til en „medgift“ for at få sagen til at glide, og efter langvarig forhandling med den snu hønsekrammer, der presser prisen op til 650 kroner, går han endelig ind på at ofre sig.

„Putkræmmeren“ bliver fikset op og begiver sig i stadstøjet og med blomsterkost på frierfærd til Bolette. Hun er måløs over at se ham i denne sælsomme udhaling, og da han omsider får sagt, hvorfor han er kommet, brister hun i en skogrende latter. Morten føler sig dybt krænket og går indædt rasende over det mislykkede frieri.

Men bagefter tænker Bolette alligevel over Mortens ægteskabstilbud. Det er en trist tilværelse at leve som gammel pige, og Morten er trods alt en brav fyr og en dygtig forretningsmand. Ganske vist er han slem til at lyve og en gris med sig selv, men begge dele skal hun nok få bugt med. En skønne dag begiver hun sig til Mortens hus, medens han er ude. Hun rydder grundigt op i svineriet, og da han kommer hjem, er han forbløffet over den forandring, der er foregået. For første gang går det op for ham, hvad det betyder at have en flink kone i huset, og det varer ikke længe, før de to bliver enige om at holde bryllup.

De to mennesker kommer i den følgende tid til at nære virkelig hengivenhed for hinanden, og Morten er så lykkelig for Bolette, at han egentlig fortryder, at det oprindeligt var en slags handel. Han er mest bange for, at hun skal få sandheden at vide, fordi han er klar over, at hun straks vil gøre det forbi, men han har ikke mod til selv at fortælle hende det.

Det kan dog ikke undgås, at hun får det at vide. Hans Henriksen hører, hvordan det hænger sammen. Efter hans mening er Bolette for god en kvinde til at være offer for et sådant lumskeri, og han afslører hele historien for hende. Det er en alvorlig historie for Bolette, hvis harme dog mindre vender sig mod Morten end mod Peter Enevoldsen og hans kumpaner.

Samme aften er der vælgermøde i anledning af det forestående sognerådvalg, og Hans Henriksen retter et kraftigt angreb på Peter Enevoldsen og hans klike, der har vanrøgtet deres tillidshverv og har indladt sig på narrestreger. Hans Henriksen vil ikke udtale

„Peter Enevoldsen spurgte for om bevis. Her står det! Jeg er beviset!“

sig nærmere for ikke at skandalisere den stakkels kvinde, som har været offer for intrigen, men Bolette tager selv ordet og fortæller om hele komplotet. Morten er listet ind til mødet, og han er ærlig nok til at bekræfte sandheden. Der rejser sig en voldsom forbitrelse mod Peter Enevoldsen og hans klike, hvis magt nu er forbi, og den retsindige Hans Henriksen vælges til formand for sognerådet.

Morten er dybt fortvivlet over afsløringen. Bolette er åbenbart tabt for bestandig og vil slet ikke tale med ham. Endelig lykkes det ham at overbevise hende om, at han for alvor elsker hende, og de forsones ved en kop kaffe.

Alt ender i det hele taget lykkeligt. Karl forenes med Sofie, og Bolette får blødgjort den hårdhjertede Peter Enevoldsen, som tilmed slutter forlig med Hans Henriksen, der giver en strålende bryllupsfest for Bolette og Morten.

Sangene i „Bolettes Brudelærd“

Tekst: Viggo Barfoed

Musik: Kai Normann Andersen

Udkommet hos:
Wilhelm Hansen's Musikforlag

Der var engang Tango

Refrain

Solen går ned,
elskende par
vandrer fortroligt deres dunkle vej,
sødt hånd i hånd.
Ak ja, der var
også en tid, da der var bud til mig.
Der var engang,
jeg elskede een,
han kaldte mig
sin øjsten.
Den elskovslyst
blev ikke lang.
Han løb sin vej.
Der var engang.

Lykken så tit
rider med hast.
Siden jeg aldrig mere lykken fandt.
Selv om mit håb
falmed og brast,
har jeg dog mindet om den tid, der svandt.
Der var engang,
jeg elskede een,
han kaldte mig
sin øjsten.
Nu ligger tit
jeg natten lang
og tænker på,
der var engang —!

Der var engang,
jeg troede på,
at ønsker man,
så vil man få.
Nu visner snart
min ømhedstrang,
alligevel...
der var engang —!

Vi har nok i kærlighed

Fox-trot

Refrain *mp - f*

De skal ha' Bryllup in den læn - ge, de har in - gen Pen - ge
De skal ha' Bryllup in - den læn - ge, de har in - gen Pen - ge

Kærlighed er noget for enhver,
den er jo trods alt nummer et.
Blot man har hinanden rigtig kær,
betyder alt andet så lidt.
Se nu Peder og Sofie,
de er som i himmerige.
Med alverden er de ligeglad.
De skal ha' bryllup inden længe.
De har ingen penge.
Hvad skal de med penge, de har nok i kærlighed.
Andre behøver mad og drikke,
det gør de da ikke.
Hvad skal de med penge, de har nok i kærlighed.
Se himlens fugle de forlanger ikke spor,
de flyver rundt og synger disse hersens ord:
Vi er så frie og så glade,
sanker ej i lade.
Hvad skal vi med lade, vi har nok i kærlighed.

Elskov er den største skov, vi har.
De elsker hinanden de to.
Selv om man på gods og guld er bar,
så skal man kun ta' den med ro.
Lykkelige kan alle bli'e,
fattige såvel som rige.
Li'som Peder og Sofie — ja!
De skal ha' bryllup inden længe,
de har ingen penge.
Hvad skal de med penge, de har nok i kærlighed.
Han går omkring på strømpesøkker,
men som sagt: hvad pokker!
Hvad skal han med støvler, han har nok i kærlighed.
Og hvis for dig en skønne dag det store sker,
så sig til vennen, som Sofie sa' til Per':
til vores bryllup har vi hverken
skjorten eller særken.
Hvad skal vi med særken, vi har nok i kærlighed.